

תלה"מ
בית משפט לעניני משפחה פתח תקווה

21953-04-24
12.4.2026

בפני השופט:
דניאל שרז
-נגד-

תובע:
פלוני
עו"ד אריאלה אפריאט

נתבעת:
פלונית
עו"ד מיכאל זילברברג

פסק דין

התביעות המונחות לפני:

תיק מס' 21953-04-24 – תביעה לפסק דין הצהרתי אשר יצהיר שלתובע מחצית הזכויות בדירה ברחוב ** הידועה כדירה ב*** (להלן-"הדירה").

תיק מס' 15804-06-24 – תביעת הנתבעת להצהיר שהצדדים ידועים בציבור זה של זו ולהורות על חלוקת מלוא הזכויות הכספיות והחובות, אשר צבר כל צד בתקופת היותם ידועים בציבור. עוד ביקשה ליתן הוראות לשום את רכבי הצדדים ולאזן ביניהם.

רקע

הצדדים הכירו בשנת 2008. התובע (להלן- "האיש") היה גרוש ולו בת מנישואין ראשונים. הבת ואימה עזבו לארה"ב. הנתבעת (להלן-"האישה") הייתה בעיצומו של הליך הגירושין מבן זוגה הקודם "להלן" "בן הזוג לשעבר"). לאישה היה בן מנישואיה הראשונים.

בשנת 2009 הצדדים עברו להתגורר תחת קורת גג אחת בדירה, יחד עם בנה האישה.

הצדדים ניהלו חיי משפחה וזוגיות החל משנת 2009 ועד למועד פרידתם אשר על מועד זה חלוקות הדעות.

בשנת 2011 נולדה לצדדים בתם הבת המשותפת.

בחודש 10/23 האיש עזב את הדירה בה התגוררו הצדדים. להשלמת התמונה יצוין שהצדדים הגיעו להסכמה בעניין מזונות הבת המשותפת וכן לעניין זמני השהות.

השאלות העומדות להכרעה

1. האם מחצית הדירה הרשומה על שם האישה שייכת לאיש מכוח היותם של הצדדים ידועים מציבור ומכוח התשלום, אשר האיש שילם לרכישת מחצית הזכויות בדירה, תשלומי המשכנתא ואחזקת הבית (תיק מס' 21953-04-24).
2. מהי תקופת השיתוף של הצדדים כידועים בציבור והאם מגיעים לאישה מחצית הזכויות הסוציאליות והכספיות, אשר נצברו במהלך הקשר שבין הצדדים (תיק 15804-06-24).

טענות האיש בתמצית

1. האיש כאמור הכיר את האישה בעיצומו של הליך הגירושין ותמך בה מבחינה רגשית. בין האישה לבין בן הזוג לשעבר התנהל הליך התמחרות בגין הדירה באמצעות ב"כ הצדדים אשר התמנו ככונסי נכסים.
 2. שווי הדירה כפי שהוערכה הייתה בסכום של 770,000 ₪. מצבה הכלכלי של האישה לא אפשר לה לרכוש את חלקו של בן הזוג לשעבר בדירה. האישה הציגה בפני האיש את רצונה לזכות בדירה והציעה לאיש להעביר את חלקו של בן הזוג לשעבר, תוך סיכום שזכויותיו של בן הזוג לשעבר יועברו אליו.
 3. האיש בתום לב ובאהבתו את האישה, שילם את חלקו של בן הזוג לשעבר לכונסי הנכסים. האיש שילם סך של 275,000 ₪ בשיקים בנקאים וכן צירף את הקבלות שקיבל מכונסי הנכסים (נספח ב' לתצהיר עדות הראשית). עוד טען ששילם 110,000 ₪ במזומן ולא הציג קבלות. כמו כן צירף קבלות נוספות ששילם לכונסי הנכסים בגין שכ"ט ובגין הטיפול בהעברת הזכויות בסכום של כ- 25,000 ש"ח (נספח ב' לתצהירו).
- הזכויות בדירה הועברו על שם האישה בשנת 2012.
4. פעם אחר פעם האישה דחתה את העברת הזכויות על שם האיש. האיש אשר חשש מניתוק הקשר עם בתו, כפי שקרה לו עם ביתו מנישואיו הראשונים, דחה פעם אחר פעם את דרישתו והמתין לנתבעת שתרושום את זכויותיו בדירה, כפי שהבטיחה לו.

האישה נתנה לתובע תחושה שיחיו יחדיו לעולם וכי אין לו מה לדאוג.

5. הצדדים התגוררו יחדיו והאיש שילם את התשלום החודשי של המשכנתא עד לפרעונה. בנוסף שילם הוצאות נוספות בגין העברת הזכויות על שם האישה. כמו כן בעודו מתגורר בדירה ועד לעזיבתו בשנת 2023 נשא במלוא תשלומי אחזקת הדירה. כמו כן בתקופת החיים המשותפת רכש לאישה רכב ותכשיטים.

6. בחודש 3/23 הודיעה לו האישה שיש לה זוגיות חדשה ודרשה שהאיש יעזוב את הדירה.

7. האיש מודה שבין הצדדים הייתה מערכת יחסים של ידועים בציבור וביקש לדחות את תביעתה משום שהאישה השתמשה במשכורתה לעצמה ולבילויים זהו נימוקו. בפרוטוקול הדיון עמ' 1 ש' 10-19 טען האיש שמועד הקרע בין הצדדים הוא בשנת 2021. בעניין הדירה עותר הוא לפס"ד הצהרתי למחצית הזכויות בדירה.

טענות האישה בתמצית

8. האישה מודה שהאיש העביר לה סך של 275,000 ש"ח לצורך רכישת חלקו של בן הזוג לשעבר בדירה. לטענתה כספים אלו ניתנו לה במתנה שנשלמה והושלמה לפני שנים רבות. בין הצדדים לא נחתם הסכם כלשהו או הסכם הלוואה, ולכן מלוא הזכויות בדירה שייכות לה כפי שהן רשומות.

9. בשנת 2008 בין האישה לבין בן הזוג לשעבר התנהלו הליכים משפטיים. הם היו במצב קשה מאוד, לא שילמו משכנתא ולא את הוצאות אחזקת הדירה. במשך שנה הדירה הייתה ללא חשמל ומים והבנק למשכנתאות איים למכור את הדירה בהליך של כינוס נכסים.

10. בית המשפט לענייני משפחה, אשר דן בעניינם (העניינים המשפטיים שבין בן הזוג לשעבר לאישה) אפשר להם לבצע התמחרות ביניהם על הדירה. מחיר השמאות היה 770,000 ₪ ובנוסף היה חוב משכנתא של 100,000 ₪.

בלחץ האיש והוריה אשר הבטיחו לשלם עבור חלקו של בן הזוג לשעבר, היא השתתפה בהתמחרות. לנתבעת לא הייתה כל יכולת לרכוש את חלקו של בן הזוג לשעבר בדירה ומבחינתה למכור את הדירה ולחסל את החובות.

11. הקשר בין האישה לתובע היה קשר ראשוני בלבד, ולמרות זאת האיש הבטיח כל מה שיידרש וזאת למרות השלב הראשוני של הקשר ביניהם, קשר שהיה ברמה של חיזורים בלבד.

12. האיש העביר סך של 275,000 ₪ לכונסי הנכסים, והיתרה בסך של 110,000 ₪ שולמה על ידי הוריה.

13. הצדדים עברו להתגורר יחדיו והאיש שילם את תשלום המשכנתא החודשי, וזאת תמורת מגוריו בדירה. האיש מעולם לא ראה עצמו כבעל זכויות בדירה וכאשר הגיעה דרישה של העיריה לשיפוץ בסך של 35,000 ₪, האיש סירב מכל וכל להשתתף בתשלומים.

14. האיש עזר בתשלומי אחזקת הדירה, ועד בית, גז, ארנונה וכיוצ"ב (כך במקור ד.ש.) וזאת בשל פערי המשכורות בין הצדדים.

15. ב-3/2023 האישה סיפרה לאיש, כי פגשה בגבר אחר והיא מבקשת שיעזוב את הדירה. עוד אומרת בכתב ההגנה (סעיף 39), שהקשר בין הצדדים כזוג לא היה קיים שנתיים קודם לכן.

16. בכתב תביעתה (סעיף 3), היא מציינת שהם חיו כזוג במשך בית משותף משנת 2009 ועד תחילת שנת 2023.

17. האישה ביקשה למנות מומחה, אשר יקבע מהם הזכויות אשר נצברו במהלך החיים המשותפים לקבוע מהם זכויות כל צד. עוד ביקשה האישה בכתב תביעתה, לשום את רכביהם של הצדדים ולאזן ביניהם. בניגוד לזכויות אלה, טענה האישה שהדירה הייתה ונשארה שלה בלבד.

דיון והכרעה

אדון תחילה בשאלה השניה, בהיות הצדדים ידועים בציבור מהו מועד הקרע שבין הצדדים והאם זכאית האישה למחצית הזכויות, אשר נצברו במהלך הקשר שבין הצדדים.

ידועים בציבור

18. ברע"א 3323/23 מפרטת כב השופטת י. וילנר על מוסד "הידועים בציבור" ומה מעניק מוסד זה.

מוסד ה"ידועים בציבור" במשפט הישראלי נועד להעניק לבני-זוג החיים חיי משפחה דמויי נישואין, את מירב הזכויות והחובות הנובעות מחיי הנישואין, הן בינם לבין עצמם, הן כלפי צדדים שלישיים (ראו: [רע"א 5096/21](#), [נבו] בפס' 24, 26 וההפניות שם; [עמ"ש 418-12-08 ס.ג. נ' ג.ג.](#), בפס' 7 לפסק-דין [נבו] (8.3.2009); שחר [ליפשיץ הידועים-בציבור בראי התיאוריה האזרחית](#) של דיני המשפחה 65 (2005). בכלל זאת, יחולו על ידועים בציבור זכויות פנסיוניות; חובת תשלום מזונות אזרחיים; הלכת שיתוף הנכסים; זכויות ירושה; זכאות לקצבת שארים; הכרה בדיירות מוגנת, ועוד (ראו: [רע"א 5096/21](#), [נבו] בפס' 26 וההפניות שם).

19. אם כן, כיצד יש לבחון מיהם אותם "ידועים בציבור", שעליהם מוחלות החובות והזכויות הנובעות מהכרה זו?

כבוד השופטת י. וילנר מפרטת בפסיקה נקבע, כי בני-זוג יוכרו כידועים בציבור (במובן המשפטי של המונח) אם הם "התכוונו לקיים מערכת יחסים בעלת השלכות משפטיות שונות, ובתוך כך התכוונו להחיל על מערכת היחסים שביניהם את מכלול הזכויות והחובות הכלכליות הנובעות מדיני הנישואין" ([רע"א 5096/21](#), בפס' 35 [נבו]; ההדגשה במקור).

הנה כי כן, שורשו של המבחן שנקבע [ברע"א 5096/21](#) הינו בתפיסה החוזית המאפיינת את דיני ה"ידועים בציבור", המצדיקה את החלת הזכויות והחובות המשפטיות השונות על הקשר הזוגי, אם התקיימה ביניהם התחייבות רצונית "המלווה בכוונה ליצור יחסים

משפטיים" (ראו: שחר ליפשיץ "נשואים בעל-כורחם? ניתוח ליברלי של מוסד הידועים-בציבור" עיוני משפט כה 741, 767-768 (תשס"א-תשס"ב)).

20. הצדדים טוענים שניהם שהיו ידועים בציבור זה של זו (פרוטוקול הדיון עמ' 1 ש' 9-10). הצדדים החלו להתגורר יחדיו בשנת 2009. לצדדים נולדה ילדה משותפת בשנת 2011. הצדדים חילקו ביניהם את ההוצאות, כאשר האיש נושא בתשלום המשכנתא, דמי אחזקת הבית, רכש רכב בסכום של 60,000 ₪. בהמשך, הוריה של האישה העבירו לו סך של 10,000 ₪ לרכישת רכב ישן. כמו כן, בנה של האישה רואה באיש כאב חורג (פרוטוקול ההקלטה עמ' 12 ש' 21-22) ובמשך שנים רבות ועד לשנת 2023 התגוררו יחדיו תחת קורת גג אחת. הצדדים ראו עצמם ידועים בציבור זה של זו.

21. האיש בכתב הגנתו לתביעת האישה תיק מס' 15804-06-24 ביקש לדחות את תביעתה, אשר עניינה חלוקת הזכויות הכספיות אשר נצברו בתקופת הקשר בטענה שהאישה בזזה את משכורתה על עצמה ועל הנאותיה, בעוד הוא מממן את תשלום המשכנתא, הוצאות אחזקת הבית, וקונה מצרכים לבית. האיש לא חולק על היות הצדדים ידועים בציבור אלא טען שלא מגיעים לה מזכויותיו שהינן עודפות על זכויותיה. בתצהירו, התייחס במרבית הסעיפים לדירה הרשומה ע"ש האישה ורק במספר סעיפים מצומצם, ביקש לדחות תביעתה וטען שהוא מימן את מרבית ההוצאות ואילו האישה שמרה זאת לצרכיה והנאותיה. עניין זה אף אם נכון היה, אינו שולל את חזקת השיתוף על הזכויות שנצברו בתקופת היותם של הצדדים ידועים בציבור במשך שנים רבות.

22. האישה, לא נחקרה על היעדר שיתוף, אלא מרבית חקירתה התמקדה בעניין הדירה ועל מועד הקרע בלבד.

המסקנה היא שהצדדים אינם חלוקים על היותם ידועים בציבור אלא על מועד הקרע בלבד.

משכך, ולאחר שהצדדים ראו בעצמם ידועים בציבור, הזכויות הכספיות אשר נצברו במהלך הקשר הינן משותפות (ראו: [רע"א 5096/21](#), [נבו] בפס' 24, 26 וההפניות שם; [עמ"ש 418-12-08](#) ס.ג. נ' ג.ג., בפס' 7 לפסק-דין [נבו] (8.3.2009); שחר ליפשיץ הידועים-בציבור [בראי התיאוריה האזרחית של דיני המשפחה 65 \(2005\)](#)).

מועד הקרע

23. מועד הפסקת השיתוף, מכונה "מועד הקרע". על מועד זה נחלקים הצדדים. מהו מועד הקרע?

זהו המועד שבפסקה בית השלהצדדים מלתפקד כיחידה כלכלית משותפת ומדובר בקרע סופי שאינו ניתן לאיחוי. מועד זה נקבע בכל מקרה לפי נסיבותיו, בין אם במועד הפרידה בפועל, בין במועד הגשת התובענות לביהמ"ש, במועד בו עזב אחד מבני הזוג את הבית, במקרה בו מנהל אחד מבני הזוג קשר זוגי/רומנטי עם אחר, ובין במועד אחר – על פי הנסיבות המצביעות על ההפרדה הרכושית

והכלכלית בפועל. ניתן ללמוד על מועד הקרע של ידועים בציבור, על פי אותם מבחנים שנקבעו באשר לבני זוג נשואים וכאשר צד אחד טוען על הקדמת מועד הקרע עוד טרם פקיעת הנישואין, ובהיקש נחיל זאת על הידועים בציבור.

24. **בפרשת לידאי** [ע"א 809/90 **לידאי נ' לידאי**, פ"ד מו (1) 602] נקבע כי המועד להערכת הרכוש לצורך חלוקתו הוא המועד בו מפסיקים בני הזוג לנהל קופה משותפת ושממנו ואילך נוהגים הם לפי הכלל "שלי-שלי ושליך-שליך". בבחינת מועד הקרע במסגרת תביעה רכושית לא די בפירוד פיזי ורגשי אלא אינדיקציה לאבחון תהיה האפשרות להצביע על נקודת זמן בה למעשה גילו הצדדים דעתם שאין ביניהם עוד שיתוף כלכלי.

מועד זה יכול להיות יום פתיחת ההליכים המשפטיים, המועד בו מפסיקים בני הזוג לנהל קופה משותפת, עזיבת אחד מבני הזוג את חדר השינה, או את דירת המגורים וכו' [ראה: **ע"א 6557/95 אבנרי נ' אבנרי פ"ד נא (3) 541**; **תמ"ש (ת"א) 1430/06 ז. נ. ז. ו. [פורסם בנבו] (05.12.07)**].

בסוגיית הקדמת מועד הקרע עוד לפני הפרוד בפועל (אמנם של בני זוג נשואים) עמד על כך כבוד השופט ויצמן:

"מכל מקום, בתי המשפט בפסיקותיהם החלו לגבש כללים לגבי הנסיבות בהן יוקדם מועד הקרע ויקבע בנקודת זמן המוקדמת למועד פקיעת הנישואין. כך נקבע שעל בית המשפט לבחון, בין השאר - מתי חל שבר בלתי ניתן לאיחוי ביחסי הצדדים או מתי הגיעו הנישואין לסיומם "דה פקטו", מהו המועד בו החלו בני הזוג בפועל להפריד רכושם ולהתנהל התנהלות כלכלית עצמאית ללא קשר לבן הזוג האחר, האם החל להתפתח קשר זוגי בין מי מבני הזוג עם צד שלישי המלמד על ריקון חיי הנישואין מתוכן, וכיוצ"ב. **"תמ"ש (כ"ס) 3591/02 ש.צ. נ' ח.צ.** (פורסם בנבו, 5/12/07).

25. הדעות בין הצדדים כאמור חלוקות על מועד הקרע.

אין מחלוקת שהאיש עזב את הדירה בה התגוררו הצדדים בחודש אוקטובר 2023. למרות זאת, טוענת האישה שעוד קודם לכן כבר בחודש מרץ 2023, זהו מועד הקרע שבין הצדדים וזאת ממספר נימוקים. במועד זה הודיעה כאמור האישה לאיש שיש לה קשר זוגי עם בן זוג חדש. האישה הודיעה לאיש שעליו לעזוב את הדירה. ב"כ האיש במכתב תשובה לב"כ מציינת שאכן בחודש מרץ 2023 תם הקשר הזוגי שבין הצדדים (נספח 13 לתצהירה).

26. האיש לעומת זאת טוען שמועד הקרע בין הצדדים הוא בחודש ינואר 2021 (ר' פרוטוקול עמ' 1 ש' 9-10).

לדבריו, ב"כ האישה מציין בכתב טענותיו סעיף 35 "הצדדים היו כשנתיים ללא קשר של בני זוג". בנה של האישה העיד (עמ' 14 לפרוטוקול ההקלטה ש' 10-11) שהקשר הלא טוב בין האישה לאיש היה במשך מספר שנים טרם מועד פרידתם. לדברי האיש, בפועל הם לא היו בני זוג, למרות שחיו תחת קורת גג אחת.

27. לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים, אני קובע שמועד הקרע הוא חודש מרץ 2023. האיש לא הוכיח בראיות מדוע הקשר הזוגי תם עוד בשנת 2021, מלבד אמירה של ב"כ שמזה שנתיים אין קשר בין הצדדים, אך מנגד אומרת ב"כ האיש שבחודש מרץ 2023 תם הקשר בין הצדדים. דברי ב"כ הצדדים הינם הודאת בעל דין, אך לפנינו סתירה בין דבריהם, וע"כ אקבע על בסיס הראיות והמסמכים שהוצגו לפניי. האיש המשיך להתגורר בדירה בה התגוררו הצדדים, המשיך לשאת בתשלומים והוצאות המחיה, כפי שעשה זאת שנים קודם לכן וזאת עד מרץ 23. אמנם האיש עבר ללון בסלון, אך אין באמור כדי להוכיח את הפסקת הקשר הזוגי.

בנה של האישה אומר שהיחסים לא היו טובים מספר שנים. אין באמור כדי להפסיק את הקשר הזוגי בין הצדדים. מבחינת האיש, היה להמשיך ולהתגורר באותה דירה אשר גר בה קודם לכן. האיש לא דרש להפסיק את הקשר הזוגי, לא פעל לניתוק היחסים הכספיים בין הצדדים והרגע הזה הגיע כאשר האישה אמרה לו שיש לה קשר זוגי עם אדם אחר, למרות שהמשיך לגור עוד חודשים ברגע זה תמו היחסים בין הצדדים. חיזוק לכך בהתנהגותו, שממועד זה הפסיק לשלם עבור אחזקת הדירה.

28. הודעת האישה בחודש מרץ 2023 שהקשר הזוגי בין הצדדים תם ויש לה קשר זוגי חדש ולכן ביקשה ממנו לעזוב את הדירה.

האיש אמנם נותר לישון בסלון, אך גם הוא ראה בכך את סיום הקשר. הוא אמנם לא עזב, רק משום שלטענתו יש לו זכויות בדירה, אך טענתו לזכויות אינה מעידה על המשך הקשר הזוגי.

אשר על כן, אני קובע שמועד הקרע הוא מרץ 2023. מכוח חזקת השיתוף הזכויות הכספיות אשר נצברו בתקופת החיים המשותפת מיום 1.1.2009 ועד ליום 1.3.23 משותפות.

29. בית המשפט הפנה את הצדדים לאקטואר, הגיש חו"ד באשר לזכויות הצדדים לשני מועדי קרע. מועד אחד בינואר 2021 ובמועד שני מרץ 2023.

30. לאחר שקבעתי שמועד הקרע הוא חודש מרץ 2023, אני נותן תוקף של החלטה לחו"ד המתייחסת לחודש מרץ 2023 והפסיקתאות תחתמנה בהתאם.

31. לעניין כלי הרכב הצדדים בסיכומיהם הזניחו טענותיהם בעניין, ומשכך כל אחד יישאר עם כלי הרכב הרשום על שמו.

לאחר שהשבתי בחיוב על השאלה השנייה וקבעתי שהאישה זכאית למחצית הזכויות אשר נצברו בתקופת היותם ידועים בציבור אתייחס לשאלה הראשונה האם יש לאיש זכויות בדירה.

נציג תחילה את המסגרת הנורמטיבית המתייחסת לדירת המגורים.

32. הפסיקה חזרה והדגישה כי מקום בו מדובר בדירת מגורים הרשומה על שם אחד מבני הזוג, והצד השני מבקש להכיר בזכויותיו בה, אין די בעצם הקשר

הזוגי או בעצם סיוע כלכלי, אלא יש לבחון האם הוכחה כוונת שיתוף ספציפית
בנכס (ר' בע"מ 17735-09-24).

33. בפסיקת בית המשפט העליון הודגש כי כאשר מדובר בדירת מגורים, יש ליתן
משקל מיוחד לאופייה המשפחתי, וכי נטל ההוכחה לשיתוף עשוי להיות גמיש
יותר. כך נקבע ב- **אלמונית נ' אלמוני** [נבו]: (26.12.12)

**"כאשר הנכס "החיצוני" הינו דירת המגורים, הודגש אופייה וייחודה כ"נכס משפחתי
מובהק, לעיתים הנכס המשמעותי ביותר של בני הזוג ולעיתים אף היחיד", ולפיכך נקבע כי
מבחינת נטל ההוכחה "יש טעם להקל על בן הזוג הטוען לבעלות
משותפת בדירת המגורים כאשר זו רשומה רק על שם אחד מהם". (פסקה 15 לפסק דינו של
כב' השופט דנציגר).**

בהמשך לפסיקה זו, התווה בית המשפט שורה של אינדיקציות אפשריות לבחינת קיומה של
כוונת שיתוף ספציפית בדירת מגורים. כך בעמ"ש (מחוזי תל אביב-יפו) 66328-02-25 פלונית נ'
אלמוני (נבו 23.10.2025):

**"כב' השופט (כתוארו אז) עמית, פירט בפס"ד אלמונית מספר גורמים שיש להביא בחשבון
בדוננו בשאלה האם להכיר בשיתוף ספציפי בדירת המגורים. בין היתר יש לבחון האם
הדירה נרכשה על ידי בן הזוג לפני הנישואין או במהלכם; האם הדירה התקבלה בתקופת
הנישואין מכוח ירושה או מתנה; האם גם לבן הזוג השני יש נכס חיצוני שהביא עמו לנישואין
והוא נותר רשום על שמו; אורך התקופה בה הייתה הדירה רשומה על שם אחד מבני הזוג
ומספר השנים בהם התגוררו בני הזוג בדירה; אורך חיי הנישואין עד לקרע; האם ניטלה
הלוואה או משכנתא אשר שולמה לאורך השנים על ידי שני בני הזוג; האם נעשה שיפוז
מסיבי או תוספת בנייה שמומנה ע"י שני בני הזוג; האם הייתה אווירה כללית של שיתוף
ומאמץ משותף ונסיבות ספציפיות כגון יצירת מצג בפני בן הזוג השני.**

**גורמים אלו אינם מהווים רשימה סגורה וכל מקרה נבחן לגופו, בהתאם לנסיבותיו
הספציפיות) (פסקה 13 לפסק הדין).**

לצד זאת, חזרה הפסיקה והבהירה כי אין בית המשפט יוצר שיתוף מטעמי צדק בלבד, אלא רק
מקום בו ניתן להסיק על כוונת הצדדים עצמם. (לעניין זה ר' ו.ח.ש נ' עזבון המנוח י. (א.)
ו. [נבו] (4.4.11))

ואכן, מקום בו הונחה תשתית ראייתית ממשית, הוכרה כוונת שיתוף ספציפית בדירת מגורים,
כפי שנקבע בתלה"מ (משפחה ק' גת) 20491-10-21 א. פ נ' ל.ד (נבו 18.6.2023).

מן הדין אל הנדון

הדירה

34. הדירה היתה רשומה על שם האישה ובן הזוג לשעבר. האישה רכשה את זכויות
בן הזוג לשעבר בסכום של 385,000 ₪, ונרשמה כבעלת מלוא הזכויות בדירה.

35. אציין שהצדדים לא הציגו ראיות ואסמכתאות מה היה שווי הדירה במועד ההתמחרות, ומהי יתרת המשכנתא שנותרה לתשלום במועד רכישת הזכויות מבן הזוג לשעבר.

36. עוד אציין שהצדדים לא הזמינו לעדות את כונסי הנכסים ולא הזמינו מסמכים כלשהם מהכונסים וזאת ע"מ "לשפוך אור", באשר ליתרת התשלום ששולמה לבן הזוג לשעבר, הסך של 110,000 ₪, אשר עליו חלוקים הצדדים מי שילם זאת, אך כנראה שלכל צד סיבות משלו.

הסכום ששולם לבן הזוג לשעבר

37. אין מחלוקת שהאישה אמורה הייתה לשלם לבן הזוג לשעבר סך של 385,000 ₪, ע"מ לרכוש את זכויותיו בדירה.

אין מחלוקת בין הצדדים שהאיש שילם 275,000 ₪ ישירות לכונסי הנכסים.

האיש שמר על העתקי השיקים והקבלות שקיבל בגין הפקדת סכומים אלה לכונסי הנכסים. האיש טען שהעביר תשלומים נוספים לכונסים בסכום של 25,000 והוא אף שמר על הקבלות. תשלומים אלה היו לטענתו במזומן, כך מופיע בקבלות. קבלות אלה היו ברשות האיש ולא האישה.

האישה ציינה שהאיש ניהל פנקסנות בחיים המשותפים וזה מחזק את טענתו ששילם גם את הסך של כ-25,000 ש"ח. לו האישה הייתה משלמת, האיש לא היה שומר קבלות על תשלומים שהאישה שילמה, כפי שאין לנו קבלות באשר ליתרת הסכום ששולם (110,000 ₪).

38. האישה נדרשה לשלם סך של 110,000 ₪ בנוסף לסך של 275,000 ש"ח.

39. אני מקבל את דברי האישה ועדיה שסכום זה שולם ע"י הוריה מהלוואות שנטלו מהדודות של האישה.

האישה הזמינה לעדות את אימה וכן את דודותיה. אימה העידה שהיא ובעלה נטלו הלוואות מאחותה ומגיסתה (אחות בעלה). לדבריה בעלה אמור היה לפדות קרן השתלמות/קופ"ג אשר אמורה היתה להיפרע בחודש מאי 2009. עד לפדיונה נטלו הוריה הלוואות בסכום של 110,000 ₪. 50,000 ₪ מאחותה ו-60,000 ₪ מגיסתה. היא העידה שהיא, בעלה, האישה וכן האיש נסעו יחדיו ל*** לקבל את ההלוואה ואף לפרוע אותה בחודש מאי 2009.

40. אימה של האישה אמרה שכספים אלה (110,000 ₪) היו הלוואה. הדודות של האישה העידו אף הן שכספים אלה היו הלוואה ושלוש הן העידו שההלוואה נפרעה. האיש לא הציג שום ראיה/קבלה שהוא שילם זאת חרף העובדה שהוא שמר קבלות על סכומים נמוכים יותר ואף לא הזמין עדים לתמיכה בטענתו.

41. מהאמור עולה שהאיש העביר סך של 275,000 ₪ הדודות נתנו הלוואה להוריה סך של 110,000, וכך שילמו לבן הזוג לשעבר את חלקו בדירה.

תשלום הסך של 275,000 ₪ האם הם מתנה

42. האישה מודה שהיא קיבלה סכום זה, אך טוענת שזה היה מתנה. האיש טוען זה לא היה מתנה ולא הלוואה. אני העברתי סכום זה משום שהאישה הבטיחה לי מחצית הזכויות בדירה. התחלנו בדיוק זוגיות חדשה, היא בעלת מחצית הזכויות ואני משלם סכום כסף וכן משלם את התשלום החודשי של המשכנתא ויש לי מחצית הזכויות. ראיתי בכך רכישה משותפת.

האיש טוען קניתי את חלקו של בן הזוג לשעבר בדירה. יכולתי לקנות דירה לעצמי, אך עם תחילתה של זוגיות חדשה רכשתי דירה בשיתוף עם בת הזוג החדשה שלי..

43. הוריה של האישה קיבלו הלוואה והשיבו אותה. צודק ב"כ האישה שבין קרובי משפחה כשרוצים לראות בהעברת כספים כהלוואה מציינים זאת. אימה של האישה אף מציינת שהיא כל הזמן עזרה לביתה וזה הגיוני וסביר לעומת זאת אין לקבל את טענתה שהסך של 275,000 ₪ היו מתנה. דודותיה שהן קרובות אליה העבירו להוריה הלוואה מדוע שכן זוג שרק החל קשר יעביר סכום כה גבוה כמתנה?

מדובר היה בתחילת הקשר, בשלב החיזורים כפי שהאישה מציינת ולכן אין זה סביר שמדובר במתנה.

האישה אף לא הביאה שום ראיה חיצונית לטענתה. אימה אמנם כתבה ששאלה את האיש "מה יקרה אם לא יסתדרו והוא השיב ממילא אין לאישה כלום", אך כשנשאלה השיבה "אני לא זוכרת. אני קודם כל לא מבינה ואני לא זוכרת" (פרוטוקול ההקלטה עמ' 22 ש' 16-22).

44. הוריה היו בעניין רכישת הזכויות, הוריה ידעו שאין לה כסף, והיא אינה מסוגלת לרכוש את זכויות בן הזוג לשעבר. הוריה והאיש לחצו עליה לרכוש את הזכויות, וכך זה היה..

צודק ב"כ האישה שכספים שמועברים בין בני זוג אינם בגדר הלוואה, אך האיש לא טען שכספים אלו היו בגדר הלוואה.

האיש טען שמדובר היה בראשית הקשר כחודש לאחר גירושה של האישה, כפי שאומרת האישה והסכום לא ניתן לאישה אלא ישירות לכונסי הנכסים בגין חלקו של בן הזוג לשעבר בדירה, ולטענתו הכסף הועבר, כי הובטח לו שזה עבור מחצית הזכויות בדירה.

בנוסף האישה מציינת שהאיש הבטיח לתת לה כל מה שיידרש, אך לא הבטיח לתת לה מתנה. לא הייתה כל אמירה כזו מצד האיש והאישה אף לא אמרה שכך נאמר לה, אלא כך היא ראתה זאת סעיף 10 לתצהירה. אשר ע"כ אני דוחה טענת האישה שמדובר היה במתנה.

45. באשר לטענת השיהוי יש לדחותה משום שבני הזוג גרים יחדיו האישה דחתה אותו בכל פעם שהעלה זאת, וכל זמן שבני הזוג ביחד, אין כל טעם לתבוע ולעורר מחלוקות.

השיתוף הספציפי

46. בכל תקופת הקשר ועד לפירעון המשכנתא, התשלום החודשי בוצע ע"י האיש מחשבונו בלבד. ביצוע תשלום המשכנתא מהווה ראיה נוספת שהצדדים ראו

בדירה כנכס משותף. האישה טוענת שזה היה בגין מגוריו בדירה, אך מדובר בזוג שראה עצמו כידועים בציבור.

עד למועד הקרע האיש משלם תשלומי אחזקת הדירה, ארנונה, חשמל, וועד בית, אינטרנט, והוא אף צרף קבלות מהשנים האחרונות. האישה בעדותה אמרה שהיא אוהבת את החיים הטובים בתי קפה, מותגים ולכך שימשה משכורתה, לעומת זאת האיש נשא בתשלומי אחזקת הבית ואף קנה מצרכים. לדברי האישה בקמצנות, אך אין זה מעיד שהוא לא מימן.

ניתן לראות בכך את החלוקה ע"פ נהגו הצדדים, האיש משלם משכנתא, תשלומי אחזקת הדירה, קניות ומשכורת האישה עבור צרכיה הנאותה וכן תוספת קניות לבית. ר' אף עדות בנה של האישה על חלוקת מימון הצרכים בבית. האיש היה קונה את הקניות הגדולות והאישה השלמות בסופר (עמ' 13 ש' 15-19).

47. דירה המגורים מהווה את "גולת הכותרת" לנכס משפחתי מובהק ונטל ההוכחה לשיתוף עשוי להיות גמיש יותר.

במקרה זה ללא עזרת האיש האישה לא הייתה רוכשת את חלקו של בן הזוג לשעבר בדירה. היא בעצמה ציינה (פרוטוקול ההקלטה עמ' 39 ש' 13-19) רציתי לקבל את חלקי בדירה לחסל את החובות שרבעו עליי. לולי האיש שנרתם והעביר לה 275,000 ₪, האישה לא הייתה משתפת בהתמחרות על הדירה והדירה לא הייתה נרכשת על ידה. היא בעצמה ציינה שיצאה במהלך ההתמחרות והתייעצה עם האיש והוא אמר לה שיביא כל מה שנדרש (עמ' 39 ש' 21-25).

האיש בעצמו יכול היה לרכוש דירה באמצעות ההון שהיה ברשותו וכן באמצעות משכנתא שיטול דירה, אך הוא ראה בזוגיות החדשה זוגיות שהוא חפץ בה, ולאיש יש מחצית דירה. הוא נתן את חלקו ובנוסף שילם את המשכנתא וכך יש לו ולאשה דירה. הוא ראה את עתידו עם האישה, ולדבריו היא אף אמרה לו שזה משותף והבטיחה להעביר לו מחצית הזכויות.

48. האיש שילם סכום נכבד (275,000 ש"ח) לצורך רכישת הזכויות של בן הזוג לשעבר, הוא משלם תשלומים נוספים שכ"ט של הכנסים, אגרות וכן תשלומים בגין העברת זכויות בסכום של כ- 25,000 ש"ח. הצדדים בזוגיות טובה במשך שנים רבות 14 שנים. לצדדים נולדה בת משותפת בשנת 2011, האיש בלבד נושא בתשלום החודשי של המשכנתא עד לפירעונה (בסכום של כ-140,000 ₪), נושא בתשלומי אחזקת הדירה רואה בבנה של האישה כבנו. הצדדים מתגוררים בדירה זו, ולכן כלל ראיות אלה מוכיחות כוונת שיתוף ספציפי בדירה ועל כן הוא זכאי לפס"ד הצהרתי שיש לומחצית הזכויות בדירה.

49. האישה צרפה תשלום בגין שיפוץ הבניין. לטענתה נטלה הלוואה בסך של 32,000 ₪. נספח 7. מעיון בנספח 8 שזו הקבלה בגין השיפוץ הקבלה, עולה שזה היה בחודש מרץ 2023, משמע מועד הקרע. אין לראות בקבלה יחידה אשר האישה שילמה כראיה שזו הדירה שלה בלבד. כפי שאין לראות בתשלומים ששילם האיש כתשלומים שלו בלבד אלא התנהלות של בני זוג. האיש אף הסביר בעדותו שניתנה הלוואה ע"י העיריה לדיירים שרשומים והוא לא רשום כבעלים (עמ' 26 ש' 31-34).

סיכום

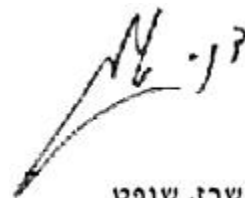
50. אני מקבל את תביעת האיש וקובע שהאיש הינו הבעלים של מחצית הזכויות בדירה.

51. אני מקבל את תביעת האישה ומורה שהיא זכאית למחצית הזכויות הכספיות אשר נצברו בתקופת החיים המשותפת, מקבל את חו"ד האקטוארית שהוגשה ע"י האקטואר המותאמת למועד הקרע בחודש מרץ 2023 והפסיקות תחתמנה בנפרד הצדדים יגישו בתוך 7 ימים את הפסיקות לחתימה.

52. לאחר שהתקבלה תביעת האיש במלואה ומרבית הדיונים והחקירות התמקדו במחלוקת זו, ואילו באשר לתביעת האישה המחלוקת הייתה באשר למועד הקרע בלבד, אני מחייב את האישה בהוצאות משפט לטובת האיש על דרך הצמצום בסכום של 15,000 ₪ בלבד.

53. פסק הדין מותר בפרסום בהשמטת פרטים מזהים.

ניתן היום, כ"ה ניסן תשפ"ו, 12 אפריל 2026, בהעדר הצדדים.

דניאל שרז, שופט